

съ хартии за украса. Въ стаята нѣма столове, кревати, маси, гардероби. Подътъ е постланъ съ меки рогозки отъ орижена слама, на които спокойно може да се разположите, да поседите, да се нахраните, пъкъ ако искате—да полегнете и поспите. Чистотата е първата заповѣдъ на всѣка японска къща. Въ дъното на стаята се намира една особена ниша, която е единъ видъ домашенъ олтаръ, въ който се поставятъ портретитѣ на починалитѣ прадѣди, когато има да имъ се съобщи нѣкоя случка изъ живота на семейството. Това е свещеното мѣсто, до което сѣдатъ уважаванитѣ гости. По стенитѣ или върху дълги ивици коприненъ платъ се виждатъ рисунки и надписи съ мъдри изречения.

Облѣкло. Японцитѣ грижливо пазятъ старото си облѣкло. Тѣхната народна горна дреха се нарича кимоно. Тя е дълга, съ широки ръкави. Ушива се отъ памученъ или коприненъ платъ и е винаги пѣстра. Необходима прибавка къмъ него е вѣтрилото. Девоичкитѣ носятъ пѣстри чадърчета. Японскитѣ чадърчета сж направени отъ восъчна хартия и сж извънредно евтини. Всѣки домъ ги има съ десетки. При нужда всѣки си взема отъ тѣхъ така, както у насъ всѣки взема старъ вестникъ, за да си увие нѣщо.

Колкото е просто облѣклото на японцитѣ, толкова е сложна тѣхната прическа. Беднитѣ японки нѣматъ възможностъ да я правятъ често; тѣ я запазватъ за по-дълго време, като при спане опиратъ само бузитѣ си на нарочни дървени подложки. Приличieto изисква застарѣлитѣ японки да чернятъ побѣлѣлитѣ си коси, за да не наскърбяватъ своитѣ събеседници, като имъ напомнятъ за старостта.

Въ всѣка къща има домашна баня. Японцитѣ се къпятъ всѣки день въ извънредно гореща вода.

Въ Япония нѣма къща безъ чудна градина, съ малко езеро, поточета, водопади, каменни фенери, малки